

[Poul Schlüter.]

fordi de i princippet var EF-stridige. Det tab, vi nu kan konstatere, bliver muligvis oprettet helt eller delvis af virkningen af stigende kornpriser, men det er jo bare en helt anden historie.

Vi mener, alt peger på, at regeringen kunne have tilrettelagt forhandlingerne, så de havde ført til et væsentlig bedre resultat, og vi mener også, at det oplagt må være især statsministerens ansvar at forberede, at følge og at styre forhandlingsforløbet.

Så vidt jeg forstår, har markedsministeren oplyst, at de øvrige lande var repræsenteret alene af deres landbrugsministre under slutforhandlingerne. Det er i alt fald ikke rigtigt. England stillede under forhandlingerne også med sin markedsminister, og det kan jeg godt forstå, for det var jo især England og Danmark, som måtte være modparterne under drøftelserne. Men hvorfor instruerede dog så ikke statsministeren om, at også den danske markedsminister skulle være med i forhandlingsforløbet, den minister, som naturligt her i landet har størst erfaring, når det drejer sig om at føre forhandlinger i Bruxelles? Hvorfor deltog ikke efter statsministerens instruks den højeste embedsmand for departementet for udenrigsøkonomi? Hvorfor var hverken markedsministeren eller departementchefen til rådighed under forhandlingerne i Bruxelles? Tænkte statsministeren slet ikke på det, eller der foreligger da vel ikke et kompetenceproblem imellem landbrugssiden og udenrigsøkonomisiden? Man må undre sig.

Var statsministeren med i tilrettelæggelsen af den taktik, som skulle følges? Havde statsministeren beordret landbrugsministeren til at ringe hjem, inden forhandlingerne sluttede? Vi ved, at landbrugsministeren ikke tog telefonen og ringede hjem, men var det, fordi han glemte det, eller var det, fordi han ikke var blevet bedt om det?

Jeg går ud fra, at der må have været forberedt et dansk modspil over for Kommissionens. Var det taget med til Bruxelles? Hvis det var med, blev det så lagt på bordet? Hvis det ikke blev lagt på bordet under forhandlingerne, hvad er så grunden?

Det forlyder, at Kommissionen var overrasket over, at Danmark så hurtigt afsluttede forhandlingen. Talte landbrugsministeren i det hele taget med nogen som helst,

inden han sluttede? Tilrådede de eksperter, han havde med, at han skulle slutte, som grundlaget nu var? Jeg forstår, at markedsministeren har givet udtryk for, at han regnede med, at den 21.-22. januar ikke var sidste forhandlingsrunde i Bruxelles, og det vil jeg gerne bede markedsministeren om at bekræfte, hvis jeg har ret heri. Men vi ved, hvordan det gik: landbrugsministeren sluttede, og han forpligtede sig til at rejse hjem og anbefale over for regeringen det forhandlingsresultat, der nu forelå. Landbrugsministeren vidste, at landbruget hellere ville vente og få en bedre aftale end slutte før 1. februar og få en dårligere aftale. Men i realiteten var tingene afgjort uden ringeste kontakt til folketinget og, så vidt jeg kan forstå, også uden ringeste kontakt til regeringen.

Ved hjemkomsten havde landbrugsministeren også nogle problemer: han kunne ikke træffe markedsministeren, han kunne heller ikke træffe økonomi- og budgetministeren, og han kunne naturligvis heller ikke træffe statsministeren, for statsministeren var jo ikke hjemme, statsministeren var på vej til Strasbourg. Og det var han til trods for, at vi her i folketinget også i en anden sammenhæng måtte savne hans nærværelse i salen.

Statsministeren var i Strasbourg, bevares, i et nydeligt ærinde, han skulle ned for at aflevere en slet ikke dårligt skrevet tale, som dog næppe vil gå over i historien. Men var det nu på sin plads netop den dag? Jeg har ikke noget imod, at statsministeren ofte er på farten — det er hans gode ret, naturligvis — heller ikke når han som privat socialist tager til partimøde i Paris, især ikke hvis det er om søndagen, og det var det vist. Men ugen igennem må statsministeren være heldagsleder af sin regering, og jeg mener, statsministeren har svigtet. Jeg mener, at statsministeren fra time til time burde have været til rådighed for og i kontakt med landbrugsministeren. Derved kunne statsministeren have bidraget til at tjene mere end en ekstra dagløn for hele den danske befolkning; det var det vigtigste i de dage.

Jeg forstår, at da statsministeren kom hjem, fik han notatet over forhandlingsresultatet i lufthavnen, og jeg har også forstået, at statsministeren forstod notatet, og få minutter efter, da han ankom til Christians-